

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5415/2019
22.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Патрић, адвокат из ..., против туженог Града Вршца, кога заступа Градско правобранилаштво Града Вршца, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1994/19 од 24.09.2019. године, у седници одржаној 22.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1994/19 од 24.09.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1994/19 од 24.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 136/19 од 17.05.2019. године, ставом првим изреке одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужени обавезан да на име стицања без основа у периоду од маја 2007. године до јануара 2017. године исплати појединачне износе са законском затезном каматом ближе одређено овим ставом изреке. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 24.800,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате за период од дана пресуђења до дана извршности.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 1994/19 од 24.09.2019. године, жалба туженог је делимично одбијена, делимично усвојена, па је првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке, док је преиначена у ставу другом изреке тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име стеченог без основа исплати појединачне износе са законском затезном каматом, ближе одређено у изреци, као и у ставу трећем изреке, те је тужилац обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка од 21.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности па до исплате, као и да туженом накнади трошкове жалбеног поступка од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права на основу чл. 403. и 404. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. По оцени ревизијског суда нема потребе за новим тумачењем права, што је у складу са ставом израженим у одлуци Уставног суда I Уо 641/14 од 01.12.2016. године и правним дејством одлука Уставног суда у смислу одредаба члана 62. у вези члана 59. Закона о Уставном суду, будући да одлука Уставног суда има правно дејство од дана њеног објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“, а Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталих применом општег акта који није у сагласности са Уставом или законом. Осим тога Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 08.11.2018. године изразио становиште да је правно дејство *ex tunc* утврђујуће одлуке Уставног суда донете у поступку оцене уставности и/или законитости општег акта, могуће успоставити само по основу члана 61. став 1. Закона о Уставном суду а што у конкретном случају није учињено. Због тога је уставноправно неприхватљиво становиште о испуњености услова за примену института стицања без основа из члана 210. став 2. ЗОО као и успостављање одговорности туженог по основу члана 172. став 1. ЗОО.

Имајући у виду наведено, то нису испуњени услови да се ревизија тужиоца сматра посебном, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради стицања без основа, поднета је 05.02.2019. године, а вредност предмета спора означена у тужби је 9.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужилаца недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Како се у конкретном случају ради се о спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП у коме ревизија није дозвољена по члану 479. став 6. ЗПП, то нема места ни примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

На основу члана 413., у вези члана 410. став 2. тачка 5., Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић